

אם תאבי, אהובתי, ואם תמאני

א.

רעש מבשר רע לא הקדים לא נראו אותות אתראה בשמים
 כשהחשיף הים בצהריו ופרצו נחשולים אל תהומות
 לא נודעו. במחי אדירים רסן הים הגדול
 כלו מימיו —

בשורים מבי בך ברחו הספינות שעטו אל לב היבשה
 אל העיר, ובמלטן את נפשו נדבקו בכרכב מגרדי
 שחקים נדהמים, נשטף עצמון החרות,
 ענבלי כל כנסיות הקדושים
 לא הספיקו להתרומם

נסלו הגדרות
 נפרץ ביתי —

ב.

ואחת. ספינת מפרשים חבולה חופת רוח תזזית
 חרשה ביי. חותרת בעורקי כבד היא עולה
 במעלה שדרתי ואני לה שרטון
 ומצולה ונמל
 מבטחים —

לתאר לך כל צעת הדלקה בזה הלילה אתנה בשערותי
 בשרשי גרוני. מה זו דלקה כדלקת רסיע פולט
 אש ופשו ושברי
 קולי —

ג.

ישבתי רועד. ידי על פני עוד נסיתי להדף את המראה
 וכל צבעיו. עשיתי מאמץ מבהל להחיר את הררי
 הדברים שנפצו ואת פשר
 התלום.

אך נורא המקום הנה שקולו ריצת יתום. קול עוף
 כשהוט קול חזיר נחור וקול מלך סומא
 אין בדומה. ואחר הוא שבא
 מירבתי עולם, מלא
 עד כלות זכרוני

על כן הקיצותי צועק

ד.

מצער, לא נשמעתי כאיש צועק. אפשר צפיתי כי אוכך
 ברמזי אלמים: על כן נערתיוך בלחש גובר
 באצבעות לחות
 ולא חשת. כבד שש. עד שלא מאחר עד שיפוג
 ושוב יהיה הפל תלום גבו
 באי ננסה לספר בקלים אפשריות
 את הנסיון הקשה
 שלא בגל נשבר אדם במלחמות
 אך על גולה: שחק בתלומות
 החולם בך.

אנו שיצאנו למשנה שבעליות לרגל
 גלוני פנים. והיו רק אגרופינו קפוצים
 בפסיים, שלא להסגיר את כף ידנו הנחרצת
 למגידי עתידות מקצועיים
 — הנגור כי אוכדי דרך נקיץ
 גם הפעם?

ה.

אם תאבי, אהובתי, ואם תמאני
 הכוכבים יעידו בנו כי היינו מעשה בראשית
 משנצ. קחי את זרועי מקעקעת בשמך
 מאחר מלהתפכת. בחוץ — באמת רוח ומטר,
 לא חתול, לא רע.
 לא נודענו לרחמי בשר ודם
 וקרב דעה לא נושע. כל עוד נותרו
 קפה ומבטך
 בתי, נהיה אשר נהיה
 והשאך עוד יודע.